

CSETE Soma

k é t s n i t t

*Megint, ahogyan a kamera
bolyong a holdfényrel világított
testrészek, görög szobrok között,
egy parti főveny alkonyatkor,
reflexeink tengelyt vesztett káoszában...*

A férfi fogja a nő vállait, most éppen így nem ismeri be, idétlen, tátottszájú mosolygással, hogy ő sem tud ellenállni tovább, évszázadonként van egy ilyen picse, most bizony meg kell hajolni. A férfit csak hátulról látjuk, a nő arca a kamerával kiegészülő háromszögben, nézés és látás metszetében bizonytalan. Úgy mondják: egyszeri, megismételhetetlen csoda, generációjának ikonikus, de életében kevés szerepet vállaló színésznője, egy szerencsés rendezés, kedvező késődélutáni fények. Így lőni bokán a férfifajt.

Hálóköntösben vagy lehordott, fakó pólóban, száralmas borostával, mint rendesen: elbukva lép be a férfi a konyhába. Mindent, de tényleg mindent megpróbált. Csak egy kávét kér, egy ölelést a nőtől, aki a kamera mögött, de azzal egyvonalban a pultot támasztja. A harminckettedik csapó, látszik, nem megy ma nekik. A vágó, akinek aznap éppen dolga akadt a forgatáson, a szünetben megnyugtatta a kétségbeesett, szinte a rendező helyett aggódó operatőrt: amikor pont a nő elé lépett az egyik fahrtja közben, a férfinak volt egy jó pillanata, látta, az még használható nyersanyag lesz.

l o r e t t a

„kalasnyikov, krizantém”

Pixelhibás kép, torzított hangok. Zajzene. Három símaszkos alak rohan át a sötét parkolón a motel hátsó bejárata felé. Fiatalok. Az egyik a biztonsági kamera irányába köp. Ők azok, akik a bulikban ugyanolyan ütemtelenül rázzák a testüket a zenére, mint a többiek, mégsem tűnnek esetlennek, bénának. A szobában, ami felé haladnak: fiatal szerelmespár. A negyedik randijukon jöttek rá, hogy megegyezik a kedvenc pornófilmjük. Azóta megtanulták és alaposan begyakorolták a mozdulatokat, a teljes koreográfiát. A kutyapóz a kedvenc részük, a férfi gyengéden a nő fejére hajtja az állát. A maszkosok berúgják az ajtót, a nőt a mosogató alá lökik, koppan a feje. A férfi arcát a saját laptopjával verik be, ezen ment még előbb a videó. A falra fújnak valamit festékszóróval, pózolás, vaku, az egyikük teli szájjal felröhög. Kettő kilép a szobából a folyosóra, összetalálkozom velük, hasba rúgnak, felkennek a falra. Elfutnak. A harmadik is jön, csak talált bent a sütőlapon két, tiszta szeretetből ugyanakkorára kihúzott fehér utcácskát, azt még gyorsan felszívta. Megáll előttem, megremeg. Pusztá öklével lyukat üt a könnyű falba a fejem mellett, arcomba csap a vakolat. Futni kezd a többiek után. Maszkja hátul, a tarkójánál felgyűrődött, karcsú nyakára omlik alóla pár tincs a szőke hajából. Ennyit látok, majd örökké eltűnik a lépcsőfordulóban. Én csak az utolsó képet bánom, többé már nem élvezhetem a jelentéktelen, tényleg csak éppen arra lófráló néző szerepét.

Látjátok, így kerültem bele. A bevonódás pedig mindig új relációkat szül. Már: mint a film a valósághoz, az élet a léthez, a pác a semmihez, úgy, igen, úgy.

n y i l v á n n i n c s

„Is it really the story of the little girl who lived down the lane?”

Nézd, mindegy, hogyan, de beszélni akarok. Beszélni a lányról, hogy mennyire szeretem őt, meg hogyan kísérem át a tökéletes Nyugati pályaudvaron éjfélkor. Nyirkosak a sínek és ő osztálykirándulásra megy, fel is húzott magára menő cuccokat, most ideköltözött az Aradiba, ideiglenesen majdnem-szomszédom, majd tényleg járogat le utánam, ha végre végleg sikerül visszamennem Pécsre.

Szóval beszélni, főleg ilyenekről. Aztán, hogy hogyan rendezed meg, az már a te dolgod. Csak könyörgöm, keríts egy jó íróhoz. Én amúgy egy balatoni krimire gondoltam: ballonkabát, hekknyár, szolid tunkolás. A nyomozó egy nagyon régi bűneset után nyomozzon, tulajdonképpen egy előző kollégája félbeszakadt munkáját próbálja meg folytatni. Fürdőző kislányok, bajlós naplementék. Valaki érkezik vonattal. Az állomáson sokat kávéznak, zúg az automata, ilyenek. Nyilván nincs ésszerű lezárás, csak a kiérdemeletlen pihenés a parton. Sör, kovászos uborka.